

[Indenrigsministeren.]

Efter at godkendelsesbeføjelsen med hensyn til løn- og øvrige ansættelsesforhold for personale i kommunal og amtskommunal tjeneste ved en lovændring i 1969 er henlagt til kommunernes lønningsnævn, er det spørgsmål, indenrigsministeriet kan beskæftige sig med i nærværende forbindelse, alene, om der er grund for, at ministeriet som led i sit almindelige legalitetstilsyn med amtskommunerne bør skride ind over for amtsrådet.

Indenrigsministeriet har imidlertid ikke modtaget nogen klage i forbindelse med det omtalte forhold, og ministeriet kender således kun sagen fra meddelelser i dagspressen samt gennem det ærede medlems spørgsmål, der jo også selv angiver at hvile på meddelelser i dagspressen.

Forinden jeg kan tage stilling til, om der er grundlag for en indskriden over for amtsrådet eller medlemmer af dette, vil jeg derfor i overensstemmelse med almindelige forvaltningsprincipper finde det rettest at gøre mig bekendt med, hvilke bemærkninger amtsrådet måtte have til det rejste spørgsmål, og jeg har derfor indhentet en udtalelse fra Århus amtsråd.

Robert Christensen: Jeg takker indenrigsministeren for svaret og bestræbelsen for at indhente en udtalelse fra amtsrådet. Jeg må formode, at når denne udtalelse kommer, pointeres det, at amtsrådet heller ikke har lov til at afskedige ansatte, fordi de ikke ønsker at organisere sig.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg tror, jeg ret tydeligt har gjort min stilling klar, og jeg tror, vi skal vente med at udtale os, til udtalelsen kommer fra Århus amtsråd.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Auken* til indenrigsministeren.

„Finder ministeren, at der er behov for at give plejere og plejersker på statshospitalerne bedre uddannelsesmuligheder, og hvad agter ministeren at foretage sig i denne forbindelse?“

(Spm. nr. 214).

Auken: Plejere og plejersker på vore statshospitaler har meget dårlige uddannel-

sesmuligheder i dag. I løbet af en 1 års elevtid er der afsat en ugentlig teoridag og en begrænset udskiftning på de enkelte afdelinger. Derudover har plejere og plejerskerne en efteruddannelsesmulighed på 2 × 20 timer i løbet af 5 år. Disse ringe uddannelsesmuligheder står i meget stærk kontrast til det store ansvar, der i det daglige arbejde med de psykiatriske patienter er lagt på plejere og plejersker, der jo er den personalegruppe, som i døgndrift har den umiddelbare kontakt med patienterne.

Derfor har man i mange år forhandlet om bedre uddannelsesmuligheder, og i 1969 kom man i en betænkning fra et udvalg under indenrigsministeren frem til forslag om en stærkt forbedret uddannelse for plejere og plejersker. I forlængelse af disse forslag er der sket meget lidt, og jeg har forstået, at betænkningen stadig på fjerde år beror i sundhedsstyrelsen. Jeg erkender de praktiske og økonomiske vanskeligheder navnlig i en sparetid ved at imødekomme disse uddannelsesbehov fuldt ud inden for en kort tidsfrist.

Når jeg alligevel rejser spørgsmålet, har det to årsager. Der er på den ene side det hensyn, jeg nævnte før, til plejere og plejerskerne, der jo ofte står i en meget vanskelig situation i deres arbejde ude på afdelingerne, men der er for det andet hensynet til patienterne og dermed hensynet til samfundet.

Det må være et almindeligt hensyn, at patienter på hospitaler får en forsvarlig behandling af det personale, de umiddelbart har kontakt med. Men der må gælde et særligt hensyn til de psykiatriske patienter, for det heldige udfald af en behandling på et statshospital må i høj grad forudsætte et gunstigt psykisk klima på de enkelte afdelinger.

Det er en farlig tendens, hvis den daglige og stadige kontakt med klienter og patienter i vores sociale system og i vores sundhedssystem varetages af personalegrupper, der i løsnings af deres opgave har for dårlige uddannelsesmuligheder. Herved kommer vi let i den situation, at den store uddannelsesmæssige indsats går til andre personalegrupper, der ikke har den samme direkte kontakt med patienterne.

Det er på denne brede baggrund, jeg er interesseret i at høre om indenrigsministe-